

EEN TWEEDE KANS OP LIEFDE

Katy Turner

Een tweede kans op liefde

De dierenarts aan zee

Vertaald door Jaap Slager

ocean

Oorspronkelijke titel *Eastercraig 2*

© 2024 Katy Turner

© 2024 Nederlandse vertaling Jaap Slager / Nuanxed / Uitgeverij Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagbeeld © Shutterstock

NUR 302

ISBN 9789046832981

ISBN 9789046832998 (e-book)

ISBN 9789046833001 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Proloog

Terwijl ze langs het kustweggetje liep, zoog Skye de zilte zee-lucht diep in haar longen. De geur van de zee vermengde zich met die van de turfachtige aarde onder haar voeten. Als ze kon, zou Skye de melange bottelen, om die altijd bij zich te dragen als herinnering aan Eastercraig.

Ver onder de steile kliffen en afbrokkelende rotsen rolden de golven af en aan, met alleen het geruis van het getij en af en toe de roep van een zeemeeuw. In de buitenlucht voelde Skye zich vrijer, beter dan ze zich de hele dag had gevoeld. Haar kaken en schouders ontspanden en de mist in haar hoofd trok op.

Maar zodra ze aan het gebeurde van die ochtend terugdacht, kwam die mist weer opzetten. Tot op dat moment was ze helemaal één geweest met haar omgeving, haar focus gericht op haar missie: de rots bereiken. Ze stopte en probeerde met gebalde vuisten en kromme tenen opnieuw de gedachte te verdringen aan wat er die morgen was voorgevallen. Ze wilde zich nu richten op haar doel. Als ze eenmaal bij haar rots was en haar frustratie van zich af kon schreeuwen, zou ze zich beter voelen.

Ze zette de pas er weer in, zo mogelijk nog steviger. Nog een paar beklimmingen en afdalingen en ze was er.

Haar rots bestond eigenlijk uit een hele reeks enorme rotsen, die de zee in huppelden. Toen ze als tiener Eastercraig bezocht, was dit de plek waar ze naartoe ging, om de echo van haar vaders stem door het geluid van de branding te laten verdrijven. De rots was ver verwijderd geweest van de problemen thuis, een veilige plek. En op de moeilijkste momenten ging ze erop staan, sloot ze haar ogen en schreeuwde en hilde ze naar de Noordzee – haar manier om woede en angst uit haar systeem te krijgen.

Ze nam nu een bocht naar rechts. Dit pad was minder platgetreden, maar zij kende elk putje in de grond en elke hobbel. Het liep steil naar beneden en haar lichaam zinderde van de bevrijdende spanning dat ze er bijna was. Maar toen haar rots in zicht kwam, hield ze halt.

Er was al iemand!

Skye staaarde naar de man die op de rots zat. Haar rots. Ze had er in de afgelopen jaren zoveel tijd op doorgebracht dat ze hem als haar rechtmatig bezit beschouwde. Maar de man die stilzat als een standbeeld – net als *De Denker* van Rodin met zijn ruggegraat gekromd en zijn kin rustend op zijn vuist – leek niet van plan haar favoriete plek te verlaten.

Een felle windvlaag gierde langs Skye, zwiepte haar haar op tot het recht overeind stond, verkilde haar gezicht en nek, en bezorgde haar kippenvel op haar armen. Niet dat het haar iets kon schelen. Skye kwam niet naar deze plek voor het aangename weer. Ze kwam hier om alleen te zijn. Ze had bij haar auto haar bergschoenen aangetrokken en had bijna twee kilometer gelopen voor dit prachtige stukje eenzaamheid, waar alleen af en toe een hardloper of een onverschrokken wandelaar je poging om alleen te zijn kwam verstoren.

Deze man moet hetzelfde idee gehad hebben en was haar voor geweest.

Het voelde voyeuristisch om naar hem te blijven staan kijken, want Skye was zich ervan bewust dat hij geen idee had dat hij niet meer alleen was. Ze wist ook niet zeker hoe ze haar aanwezigheid kenbaar moest maken aan iemand die waarschijnlijk net zoveel behoefte aan contact met andere mensen had als zij. Moest ze dat überhaupt wel doen? Misschien was het gewoon het beste om maar terug te gaan en het later nog eens te proberen.

Ze wilde net haar hielen lichten, toen de man de hand die zijn kin ondersteunde, strekte om zich ermee voor zijn hoofd te slaan. Hij liet een grommend geluid horen, die aanzwol tot een enorme brul.

Skye deed geschrokken een stap achteruit en struikelde. *Verdorie!* Grommend draaide de man zich om. Zijn ogen schoten vuur. Skye's wangen werden vuurrood onder zijn vlamme blik.

Hij sprong op en de adem stakte haar in de keel: *mijn god, wat een knapperd!*

Lichaamsbouw: lang en slank. Gezicht: gebruind, met een kromme neus, een wilskrachtige kin en geprononceerde jukbeenderen. Ogen: onwerkelijk ijsblauw. Haar: vlassig als uitgesponnen touw. Vlassig? Wanneer had ze dat woord voor het laatst gebruikt? Had ze dat woord überhaupt ooit gebruikt? Kleding: onberispelijk – een donkere spijkerbroek en een grijs shirt met ronde hals, waaronder de contouren van gespierde schouders zich duidelijk aftekenden.

Ze keek opnieuw naar zijn gezicht. Zijn frons haalde haar uit haar gemijmer. Hoewel zijn irritatie overduidelijk was, kon ze het niet laten om hem bewonderend aan te blijven staren.

'Hoi,' bracht ze ten slotte uit, niet in staat tot meer.

Hij volhardde in zijn zwijgen. Zijn doorborende blik deed haar hart sneller kloppen. Hij boog uiteindelijk zijn hoofd, kwam langzaam in beweging, liep om haar heen en begon zijn beklimming naar het kustweggetje.

Als bevroren keek Skye naar de lege plek waar hij had gestaan.

'Wauw,' fluisterde ze.

De heuvel afrijden naar het kuststadje Eastercraig was als thuis-komen. Er was geen plek op aarde die Skye's hart een zoetere melodie deed neuriën. Ze minderde vaart om te kunnen genieten van het ravissante tafereel voor haar. Ze voelde de vrede in haar hart terugkeren.

Het maakte niet uit dat ze niet van de rots had kunnen schreeuwen. Toen de man was verdwenen, was ze te verbaasd geweest om dat te doen. In plaats daarvan gaf ze hem tien minuten voorsprong voordat ze terugging naar waar ze haar wagen had geparkeerd. Het schreeuwen zou geweldig geweest zijn, maar ze was gekomen om haar oom Hugh te bezoeken. Hem terugzien zou veel meer helpen dan een potje staan janken op een klif.

Voor haar lag het terras van pastelkleurige huizen, met de winkeltjes aan de voorkant, waaronder de dierenartspraktijk van haar oom, de B&B en nog een paar witgeschilderde huizen tegen de helling daarachter. Aan de zeekant stond het kantoor-tje van de havenmeester en vissersbootjes dobberden ervoor. Zelfs van hieruit kon ze de troep meeuwen zien die luidkeels een hapje van de verse visvangst opeisten. Aan de overkant van de straat bevond zich The Anchor, de plaatselijke pub waar de reusachtige gele parasols boven de tafeltjes op het terras de zomer aankondigden.

Skye keek naar de zee, die hemelsblauw glinsterde in de voorjaarszon. Als ze eenmaal bij oom Hugh was aangekomen, zou ze zich eerst uitgebreid bij hem verontschuldigen voor haar onaangekondigde komst. En nadat ze hadden bijgepraat bij een kopje thee, oom Hughs favoriete Earl Grey, zou ze misschien

een bevrijdende duik kunnen nemen. Frisse lucht en zwemmen in zee zijn als balsem voor lichaam en geest.

Ze aarzelde bij de afslag die naar Hughs huis leidde, en reed in een opwelling de parkeerplaats bij de haven op. Na de schok van de ontmoeting met de boze maar knappe zonderling waren een paar eclairs van het café precies wat ze nodig had. Ze wilde graag bij haar oom aankomen met zijn favoriete lekkernij – dat was wel het minste wat ze kon doen om haar excuses voor haar onverwachte verschijning kracht bij te zetten. Ze stelde zich haar oom voor, net met pensioen, bezig in zijn moestuin – een van zijn favoriete bezigheden. Ze glimlachte. Waarschijnlijk was hij daar nu, jonge plantjes verzorgen of rozen snoeien. Daar kon ze mooi bij helpen, net zoals vroeger, toen tante Dorothy nog leefde. Ze durfde te wedden dat Hugh nog steeds haar oma's rozenschaar gebruikte, die met de roze handvatten. Met haar handen in haar broekzakken liep ze ontspannen naar de waterkant en leunde tegen de reling. Wat was er toch zo rustgevend aan de zee? Iemand had haar ooit verteld dat het ontbreken van een vast patroon in de bewegingen van de golven de hersenen dwong te ontspannen.

Vandaag was het vloed, waardoor de zee tot aan de kade kwam die grensde aan de hoofdstraat van het stadje, dat zich als een perfecte halve maan rond de haven kromde. Er was nauwelijks golfslag. Skye voelde een steek in haar hart en tranen welden op. Wat vreemd was omdat ze dacht dat ze wel helemaal uitgehuild was.

Je doet belachelijk, zei ze tegen zichzelf. Er zijn dan misschien geen golven, maar dat betekent niet dat je niet kunt ontspannen.

Het drong tot haar door dat als ze wist hoe ze haar kalmte kon bewaren, ze niet hier in Eastercraig zou zijn om kracht te vinden voor het opruimen van de puinhoop die ze van haar leven had gemaakt.

Toch was ze hier weer, terug bij af, en ze dreigde opnieuw van een mug een olifant te maken. Ze bedwong haar tranen en knip-

perde een paar keer met haar ogen, die nog rood waren van de hele ochtend huilen.

‘Kom op, Skye,’ zei ze hardop. Ze moest de op de loer liggende paniek bedwingen en de mist verdrijven die opnieuw haar hoofd binnendrong. ‘Geef jezelf wat lucht en dan kun je jezelf weer bij elkaar rapen. Hugh zal vast uitstekend advies geven. Dat doet hij altijd.’

Ze maakte zich los van de reling en liep bruusk naar het café.

Bij de toonbank bestelde ze twee eclairs, een donut, flensjes, plus een paar enorme koffies verkeerd om mee te nemen. Normaal gesproken kon Skye met zo'n buit wel aankomen bij haar oom, maar toen ze het café verliet, voelde ze haar mond droog worden en opnieuw een steek in haar borst.

Skye! Skye, kom terug! De woorden van Will galmden na in haar hoofd. *Het is een misverstand. Dat is alles. Kom op nou, Skye. Doe niet zo gek. Het is een belangrijke dag voor jou.*

Die betuttelende, neerbuigende leugenaar. Ze had zich nog nooit zo gekwetst gevoeld. Op dit moment haatte ze alleen al de gedachte aan hem. De barst in haar hart verwijdde zich.

Terug in de auto voelde ze haar maag knorren. Met een roze gelakte nagel maakte ze het plakband op de doos los en keek naar de gebakjes. Ze had bij nader inzien nergens zin in. Ze zette de doos terug op de passagiersstoel en ging op weg naar Hugh.

Ze stopte op de oprit van een laag witgekalkt gebouw met een rode deur en kleine dakkapellen. Pelargoniums staken in terracottapotten aan weerszijden van de stoep.

Alles aan het huis zag er nog precies zo uit als vroeger, heerlijk comfortabel en gastvrij. Zelfs de planten, die meedansten op het briesje, leken haar uitnodigend te wenken. Skye's gedachten gingen terug naar de tijd toen ze hier geregeld kwam, vechtend met haar tieneremoties, maar altijd troost vindend in Hughs en Dorothy's open armen en in hun wijze woorden.

Haar tante was drie jaar geleden overleden en hoewel Skye Hugh vaak belde om bij te praten, had ze hem sinds nieuwjaar

niet meer gesproken, alleen af en toe een sms'je gestuurd. Ze voelde zich schuldig dat ze zo gefocust was geweest op haar carrière en op Will, waardoor ze haar relatie met oom Hugh had verwaarloosd. Ze zou het de komende dagen proberen goed te maken.

Alles zou goed komen. Ze was terug op de plek waar ze gelukkig was geweest en Hugh zou precies weten wat ze moest doen.

‘Beroemde laatste woorden,’ grinnikte Paolo, dierenartsassistent van kliniek Anderson en MacDougal.

Hij hield van die uitdrukking en van de onheilspellende werking die ervan uitging. Het was ook bijzonder bevredigend als ze uitkwam.

‘Het voelt alsof er vandaag niets ergs kan gebeuren. Het is zo heerlijk rustig,’ had Holly zojuist gezegd, terwijl ze de afsprakenlijst van die middag raadpleegde. ‘Net als het weer buiten.’

Kijk, ze vroeg er gewoon om. Paolo zette zich al schrap voor de drukte die elk moment kon losbarsten.

‘Ik denk dat het komt,’ voegde hij aan zijn eerste dreigende woorden toe, ‘doordat boeman Hugh niet meer verschijnt. Die schold je bij aankomst altijd meteen de huid vol.’

Aan het eind van het jaar daarvoor was Paolo bijna van zijn stoel gevallen toen zijn voormalige baas en erkend workaholic Hugh MacDougal eindelijk had besloten om de praktijk over te dragen aan Holly. Holly was niet minder gedreven, maar dat had mogelijk te maken met dat zijn beslissing haar nogal rauw op haar dak was gevallen, en dat was misschien van voorbijgaande aard.

Hij wierp een laatste blik op de zee buiten. Holly had geen ongelijk. Alles was vandaag bijzonder vredig in Eastercraigs dierenartspraktijk. De lente ging over in de zomer en het water was als een biljartlaken onder een wolkeloze hemel. De zon scheen door de ramen en veranderde de wachtkamer in een broeikas.

‘Daar heb je gelijk in,’ klonk Chloe’s stem vanuit het keukentje. ‘Ik durf te zweren dat hij nog nooit twee weken of langer

vakantie heeft genomen in al die tijd dat ik hier heb gewerkt. En ik ben hier al bijna tien jaar.’

‘Ik betwijfel of hij überhaupt vrij kón nemen, aangezien het de afgelopen dertig jaar praktisch een tweede thuis voor hem was. Ik verwachtte eerlijk gezegd niet dat hij een cruise van een maand zou boeken toen we hem vroegen om het ervan te nemen, maar die reis zal hem goeddoen.’

Tijdens Holly’s eerste jaar in Eastercraig had Paolo zich afgevraagd of Hugh MacDougal ook tegen haar zou gaan snauwen en dingen naar haar hoofd gooien. Eerlijk gezegd was dat laatste nooit gebeurd, maar je wist het nooit met Hugh. Ondanks zijn wangedrag – ook jegens haar – was achteraf gebleken dat Hugh Holly helemaal niet haatte, maar haar had klaarge-stoomd om zijn plaats in te nemen. Alleen, hij had het erg moeilijk gehad met zijn voornemen om met pensioen te gaan. Het had ze daarom niet hoeven te verbazen dat hij na zijn afzwaaien in januari niet alleen minimaal twee ochtenden per week op de kliniek was verschenen, maar ook op andere dagen door de gangen had gespoekt en zijn hulp had aangeboden bij consulten of als extra paar handen bij operaties.

Uiteindelijk hadden Paolo, Holly en Chloe hem op het hart gedrukt om ergens van de zon te gaan genieten, en Hugh had gekozen voor de Middellandse Zee. Wat een rust! Hugh kon zijn liefde voor de zee botvieren, en met een groot wateroppervlak en het vasteland van Europa tussen hen in waren ze gevrijwaard van zijn spontane bezoekjes.

‘Blootstellingstherapie,’ zei Paolo. ‘Eén maand is niet genoeg. De kunst van het ontspannen onder de knie krijgen, daar doe je langer over.’

‘En liefst ver weg,’ mengde Holly zich nu ook in het gesprek. ‘Ja, het is rustig vandaag. Ik kan de werkdruk aan. Vanochtend kon ik het met twee vingers in de neus af. Er kunnen nog spoedoproepen binnenkomen, maar voorlopig kan ik het aan.’

Paolo legde zijn handen achter zijn hoofd en sloeg noncha-

lant zijn ene been over het andere, alsof hij in een ligstoel zat. Van de drie was hij de meest relaxte. Iemand moest dat zijn voor de broodnodige balans in de kliniek. Receptioniste Chloe kon de dag niet doorkomen zonder zich ergens zorgen over te maken, terwijl Holly de neiging had te veel hooi op haar vork te nemen. Haar bewering dat ze het prima een maand zonder Hugh kon stellen, was daar een goed voorbeeld van.

‘Je kunt altijd een freelancer in dienst nemen, Hols. Dat is heus geen teken van zwakte. Maar, luister! We hebben nog een kwartier tot de eerstvolgende afspraak. Kunnen we daar even van genieten, voor zolang het duurt?’

Paolo sloot zijn ogen terwijl Holly Chloe ging helpen met de thee. Hij zou ook weleens naar een warme plek willen vliegen. Zijn laatste reis was naar zijn familie in Glasgow geweest. En dat weekje was nou niet echt een oefening in ontspanning geweest. Meer een oefening in geduld. Voor zijn jongere zusjes was het huis van zijn ouders De Zoete Inval en tegelijk een uitvalsbasis. Thuis praatten ze alle drie voortdurend honderd-uit, zoals gebruikelijk. Alessandra, zijn jongste zusje, had het de hele week over haar nieuwe vriendje gehad. Luisa was een maand daarvoor bij haar vriendje ingetrokken en Francesca had zich onlangs verloofd en kon over niets anders praten dan over haar uitzet en de huwelijksvoorbereidingen. Zijn ouders waren evenzeer gefocust geweest op dat laatste, zozeer zelfs dat ze niet de tijd hadden genomen zich te verdiepen in Paolo’s relatiestatus. Hij had de chaos gelaten over zich heen laten komen zoals altijd, maar hij was dankbaar toen hij terug was in Eastercraig, in de rust van zijn eigen appartement.

Hij hoorde Chloe’s stem in zijn oor: ‘Ben je in slaap gevallen, Paolo?’

‘Nee. Ik vind het gewoon heerlijk om te genieten van de stilte.’

‘Even afkloppen, hè!’

Hij opende zijn ogen en nam de thee van haar aan. ‘Ja, je hebt gelijk.’

‘We moeten het opdrinken voordat Joe MacAllan er is,’ zei Holly. ‘Hij is altijd stipt op tijd.’

Holly en Chloe lieten zich ieder met een eigen mok thee terugzakken in hun stoel. Dit zeldzame moment van bezinning was om van te genieten.

En toen vloog de deur open. De ruiten rinkelden in hun sponning toen hij meteen weer dichtsloeg.

Had hij het niet voorspeld? Het was nog geen vijf minuten geleden.

Paolo ging rechtop zitten toen een jonge vrouw binnenkwam en voor hen ging staan. Ze droeg een trenchcoat over haar kleren en een paar niet-bijpassende sneakers, haar kapsel was een warrige peroxideblonde bob met een lange pony. Paolo had haar nog nooit eerder gezien.

De vrouw keek om zich heen en haalde diep adem, alsof ze probeerde te kalmeren.

Paolo keek angstig naar Holly en Chloe. Laatstgenoemde stond op en leek ook geen idee te hebben wie ze voor zich had en waarom het mens zo stond te hijgen.

Holly kuchte. ‘Waar mogen we u mee van dienst zijn?’

De vrouw blies de lange pony die haar het zicht benam opzij en was zichtbaar bleek ondanks de laag plamuur. Haar ogen waren roodomrand en haar mascara was uitgelopen over haar wangen.

‘Sorry dat ik zo kom binnenvallen, maar is Hugh hier? Ik moet hem spreken. Ik ben net bij zijn huis geweest, maar niemand deed open. Ik heb zijn mobiel gebeld, maar die ging meteen over op de voicemail. En als hij hier niet is, weet iemand van jullie vast wel waar hij uithangt.’

Holly hield haar hoofd schuin, alsof ze zich afvroeg hoeveel ze deze radeloze vreemdeling moest vertellen. ‘Ik ben bang dat Hugh er niet is.’

‘O, god!’ snikte de vrouw en zeeg neer op een stoel met haar gezicht in haar handen. ‘Ik heb hem nu echt nodig.’

Was dit een nieuwe klant? Paolo had medelijden met Holly. Dit jaar waren mensen huiverig geweest om door haar geholpen te worden. Ze hadden liever te doen met haar voorganger. Het was een kleine gemeenschap en hoewel ze nieuwkomers verwelkomden, had Hugh zo lang in Eastercraig gewerkt dat er met respect over hem werd gesproken. Hij werd als een levende legende beschouwd door de klanten die Holly onlangs samen met de praktijk van hem had overgenomen. Hij wist dat Holly inwendig ziedde dat mensen nog steeds twijfelden aan haar capaciteiten als dierenarts, ondanks haar uitstekende kwalificaties en ondanks dat haar naam naast die van Hugh op de plaquette aan de gevel stond.

Holly verbeet zich. Paolo zag haar ergernis en kwam tussenbeide. ‘Gaat dit over een dier?’ vroeg hij.

De vreemdelinge keek op en fronste haar wenkbrauwen. ‘Hè? Wat?’

‘Een dier! Heeft u een ziek dier dat onze hulp nodig heeft?’ zei Paolo. ‘Dit is een dierenartspraktijk, ziet u?’

‘Nee. Ik moet Hugh zien. Niemand anders,’ zei de vrouw met een trilling in haar stem en ze begroef haar gezicht weer in haar handen. ‘Is hij weggeroepen voor een noodgeval? Mag ik hier op hem wachten?’

‘Hugh is de komende weken vrij. Maar bij ons zijn noodgevallen ook in goede handen, hoor,’ probeerde Paolo haar tot rede te brengen.

‘Weken?’ kreunde ze in paniek.

Paolo slaakte een zucht. Dit liep op niets uit.

‘Misschien kunt u ons vertellen wie u bent en wat er aan de hand is, dan kunnen wij beoordelen wat we kunnen doen,’ gooide hij het over een andere boeg.

Voor de tweede keer blies de vrouw haar pony opzij. Haar handen trilden. Paolo keek eens goed naar haar gelaatstrekken. Haar ogen waren zo felblauw dat ze bijna violet kleurden. Er verscheen een sprankje hoop in.

‘Ik weet wie je bent!’ kreeg Chloe een ingeving. ‘Jij bent Skye! Toch?’

De wenkbrauwen van de vrouw gingen omhoog. ‘Ja. Maar wie ben-?’

‘Chloe. Ik werk al een eeuwigheid voor je oom. Hij heeft het vaak over je. En ik weet nog dat je vaak langskwam toen we allebei nog tieners waren. Je maakte lange wandelingen over het pad langs de kust, in die lange zwarte leren jas en die grove Doc Martens. Maar toen was je haar roze en-’

Chloe hield zich plots stil. Want ze zag het gezicht dat Paolo naar haar trok en dat zoveel wilde zeggen als ‘Laat die vrouw nou eerst even vertellen wat er aan de hand is!’

Paolo ging naast Skye zitten, met dezelfde omzichtige bewegingen als bij doodsbanne huisdieren. Hij legde aarzelend een hand op haar schouder. ‘Luister, Skye. Hugh is een maand op cruise. Hij heeft zijn huis verhuurd aan een paar dames uit Derbyshire. Ik denk dat ze hier zijn voor een kunstenaarsretraite.’

‘Dus hij is er écht niet?’ Skye’s ogen werden groot. ‘En het huis is niet leeg?’

‘Was je van plan om bij hem te overnachten?’

Ze knikte. ‘Ik weet niet beter of hij is altijd in Eastercraig.’

Paolo glimlachte. ‘Dat klopt ook wel. We moesten zijn vakantie praktisch voor hem boeken omdat hij niet wilde.’

‘Waar kom je nu eigenlijk vandaan?’ vroeg Holly.

‘Edinburgh.’

‘Daar wonen je ouders toch ook?’ vroeg Chloe.

‘Ja.’

Er verscheen een gepijnigde uitdrukking op haar gezicht en ze sloeg haar armen om zich heen alsof ze het koud had. Haar stem zakte weg tot een gefluister en het trillen kwam terug. ‘Ik kan niet geloven wat een troep ik ervan heb gemaakt. O Jezus, ik heb frisse lucht nodig! Sorry dat ik jullie heb lastiggevalen.’

Skye zag er nog bleker uit dan eerst – als dat al mogelijk was – en liep naar de deur, haar handtas op de stoel achterlatend.

‘Jij moest zo nodig onze rustige middag vervloeken, hè,’ siste Chloe tegen Paolo. ‘Weet je...’

Door het raam konden ze Skye naar de reling aan de overkant zien wankelen, die de weg scheidde van de zee eronder. Nu greep ze die vast, ging op haar tenen staan en leek eroverheen te willen klimmen. Onder haar was het vloed.

‘O, jeetje,’ gilte Holly, ‘ze wil zich verdrinken!’

‘Ach, daar is het niet diep genoeg voor. Ze breekt hooguit haar beide benen,’ zei Paolo, maar hij had zijn mok al aan Chloe gegeven en rende de deur uit.

Skye stond al op de onderste stang, maar bij het horen van Paolo’s stem draaide ze zich om. Haar lege uitdrukking was ijzingwekkend.

‘Hugh verdient het óók niet dat ik hém tot last ben.’ Ze sprak zacht, alsof haar stem al in het water lag. ‘Ik heb alles verpest.’

Paolo hief bezwerend zijn handen en naderde voorzichtig. Skye bewoog niet en hij zag dat als een positief teken.

‘Doe niets overhaasts, wil je?’

‘Ik...’ stamelde Skye. ‘Het spijt me.’

Paolo pakte haar hand. Hij hielp haar naar beneden. Skye’s ogen werden eventjes groot en toen kotste ze over zijn schoenen.

Skye ging op de bank zitten en keek Holly met droge ogen aan. Dat was ook niet zo gek. Ze had de hele weg vanaf Edinburgh gehuild; haar tranen waren op. Op sommige momenten was haar zicht zo vertroebeld geweest dat ze uit veiligheidsoverwegingen aan de kant moest gaan staan. En ze had tot nu toe niets gegeten of gedronken. De koffies verkeerd en de doos met gebak stonden nog steeds op de passagiersstoel van haar auto.

Ze keek rond in de huiskamer van het huisje waar Holly haar naartoe had gebracht. Het was er licht en luchtig. Het blauw en wit van het interieur weerspiegelden de tinten van de zee, die ze door het raam kon zien vanaf de plek waar ze zat. Ze zag ook een emmer bij haar voeten staan, hoewel ze er vrij zeker van was dat haar maag nu wel leeg was. Ze voelde een steek in haar borst, de zoveelste in een lange rij. Wat een vernedering! Ze schaamde zich over het gebeurde en voor het feit dat ze wildvreemden in verlegenheid had gebracht en opzadelde met haar problemen.

Haar eigen, kleine flat in Edinburgh was de droom van een maximalist – een en al felle kleuren en botsende patronen, foto's die vochten om voorrang, en snuisterijen die ze op haar vele verre reizen had gekocht. Ze wilde het de allure van een antiekwinkel geven, uitnodigend en interessant, en het was precies geworden zoals ze het wou hebben. Deze plek was het tegenovergestelde, precies wat ze nu even nodig had.

Skye zuchtte terwijl ze naar de witte vloerplanken keek en worstelde zich in kleermakerszit. Als ze had geweten dat haar oom er niet zou zijn, was ze wel ergens anders naartoe gevluht. De beste vriendin op het werk, Houda, had twee kleine kinde-

ren, dus die kon ze gevoeglijk vergeten, maar ze had misschien naar een studievriendin in Londen kunnen gegaan. Of ze had last-minute een B&B kunnen boeken op een van de minder drukke Western Isles. Overal waar ze even tot rust kon komen om te bedenken wat ze nu moest gaan doen.

Eastercraig was echter haar eerste keuze geweest. Hugh was altijd haar rots in de branding geweest, en die rots had ze toen ze jong was bijna permanent nodig gehad. Ze had zo'n stormachtig gevoelsleven dat haar moeder haar de bijnaam Orkaan had gegeven, Hurricane Skye. Altijd als ze in de problemen was gekomen, die haar moeder ongerust maakten en haar vader woedend, was ze naar oom Hugh en tante Dorothy gestuurd om tot bezinning te komen.

'Barricadeer de ramen en deuren maar,' had ze als zestienjarige een keer tegen Hugh gezegd bij aankomst op het treinstation. 'De Orkaan komt eraan.'

Ze had het voor de grap gezegd, alsof ze Hugh uitdaagde om boos op haar te worden. In werkelijkheid zei ze het omdat ze zich afvroeg of ze haar nog niet moe waren.

'De enige orkaan waar ik bang voor ben, is daarbuiten,' had Hugh onderweg naar huis een hoofdgebaar naar de zee gemaakt. 'Hier ben je gewoon onze Skye.'

Toen hij dat zei, voelde ze hoe haar schouders ontspanden. Ze voelde hoe haar longen volliepen en hoe haar hoofd ophield met zoemen, zoals het altijd ging als het pittoreske stadje met zijn regenboogkleurige huisjes weer in zicht kwam.

Wat haar altijd weer levensmoed gaf in Eastercraig?

Misschien was het de zeelucht die zich via haar luchtwegen een weg naar het bloed in haar aderen baande. Of het pulseerende bestaan van eb en vloed. Er was hier een ontspannen manier van doen, van de traagheid waarmee je bediend werd in de pub tot de uitvoerige gesprekken die vooraan in de rij werden gevoerd bij het afrekenen in de winkel. Ze hield ervan hoe mensen op straat stopten en hun autoraampje naar beneden